

Deník

*Tichou nocí se nese křik,
volání s větrem sílí,
po planině plné měsíčního svitu,
přechází temných elfů šik.*

*Světlo se odráží na přilbách,
nese se cinkot zbraní,
oni jdou na smrt,
vědí to!
Nic je však neodradí...*

*Tichou nocí se nese křik,
to hrdinové kráčí,
vstříc svému osudu,
který se v dáli zračí.*

*Pole je plné mrtvých těl,
havrani vzduchem krouží,
nese se v dál bolestný křik,
těch, co po životě touží.*

*Pole je plné vybledlých kostí,
rozbitých na prach věky,
tichou krajinou nesou se nyní,
jen mrtvých bojovníků vzdechy...*

Grrrrr.... A všechno vypadalo tak slibně. Když jsem do této nové země přišel, byli temní elfové ještě rasa, které se bylo proč bát... A co jsme teď? Pár stovek elfů a medůz, kteří se musí skrývat pod ruinami Nadin-Zakiru. A to jsme bývali tak mocní! Nyní je nás tak málo, bez země, bez bohyně, kterou ti zbabělí lesní elfové svými rituály vyhnali do nicoty...

Deník výpravy na Narkesh

Den první

Na povrchu je to zvláštní... Nikde není to ticho, kde známe v našich podzemních síních... A to světlo... Naši nepřátelé z něj čerpají sílu, zatímco tu naši ubírá.

Když jsem se rozhodl připojit k této výpravě ani jsem neměl tušení, že to půjde tak snadno... Má jediná soupeřka Kythra, byla zabita hned na začátku výpravy, pche, myslela si, že ti její volové jí ochrání, někdo jí zapomněl říct, že nejsou neprůstřelní. Splnily se mé sny... Kvůli téhle příležitosti jsem odešel ze svých laboratoří. Abych si vydobyl uznání a odešel od těch, co mi házely klacky pod nohy, od těch se mě zničit... Mysleli si, že se jim to podaří... Cha cha. Okamžitě jsem uchvátil moc a stal se lordem a pánem naší pevnosti na tomto kontinentu. Dali jsme jí jméno Ristyrri, podle báje Malassy kněžky z dob kdy jsme se oddělily od lesních elfů... Ta jejich magie je v tomhle světě všude přítomná... Cítím jak moc Malassy slábne. Ve vojsku panuje pořád dobrá nálada, ale někteří vojáci jsou z nepřítomnosti bohyně překvapeni. Zbyla nám jen jediná kněžka, která byla ochotná odejít s námi na povrch, snad nebude tak fanatická jako ostatní, nerad bych si ruce potřísnil krví temných elfů... Komu bych potom vládl?

Den sedmý

První bitvy s nepřítelem... Ukazuje se jako nadmíru silný a mnohem početnější než jsme předpokládali... Naše množství je proti němu mizivé. Bojujeme dobře, ale jsme neustále zatlačováni. Naše bohyně nám uložila úkol zabít k její počtě mocné tvory nepřátelských ras... Nějakého modrého muže magické podstaty, o kterém nikdo nikdy neslyšel... Leda, že? V magické akademii v Konosu jsem v jedné staré knize četl o džinech. Ale ne, tak mocné tvory nemohli spoutat... Aspoň se musíme modlit k Malasse aby to tak nebylo. A co hůř, ti slabí lidé si přivedli na svou ochranu archanděla. Jak by shořel, kdybychom s sebou měli nějakého ze starých černých draků, bohužel

už je 5 let nikdo nezahlédl... Donesli se k nám zvěsti i o nějakém létajícím tvorovi z Irollanu, ale nemáme o něm bližší informace. Sakra... Ten tvor byl džin, bylo zapotřebí mě a dalších 4 elfů abychom byli schopní ho nakrátko spoutat a jeho hlavu donést k oltáři Malassy. Stejně se za chvíli objeví u svého pána živý a zdravý... A tu létající věc jsme ani nezavádili a archanděla jsme viděli padnout v bitvě... Proč si Koalice vyvolala tolik tvorů, kteří nejdou konečně zabít? I ten anděl se posléze znovu objevil v hlavním městě Gryfů... Ale tím vůle Malassy nekončila, cítily jsme, jak narůstá její zoufalství a zároveň uvadá její moc... Kněžka nám řekla, že musíme najít tři posvátné hady. Měli sloužit k rozmnožení našich řad nákazou u lesních elfů... Těch bylo v nicotě uvězněno dost... Z řad čerstvě zabitých si nemrtví pánové nekropole povolávali další a další posily... Divoké kmeny měli armádu z poloviny kontinentu, ale co my? Bylo nás jen pár stovek a daleko od domova. Vydali jsme se je hledat, ale po dnech úporného hledání jsme našli pouze jednoho... Ten pro uskutečnění potřebných rituálů a kouzel nestačil... Musel jsem se toho ujmout sám. Když už nám nepomůžou kouzla naší bohyně, zbývá už jen má moc... Vybral jsem si naši nejelitnější jednotku medúz, a pomocí nejtemnějšího umění alchymie jsem z nich vytvořil největší medúzy, jaké kdy svět viděl... Z původních 5 stop vysokých medúz se mi podařilo vytvořit 7 stop vysoká monstra, jejichž krev byla jedovatější než kdy předtím a žádná magie jim nemohla ublížit. Jak se původně ukázalo, ani tohle nás nakonec nespasilo...

Den dvacátý

Věděli jsme jak málo nás je, a ani povolávání magických škorpiónů, otrávené šípy, ani chrabrost nájezdníků nezabránilo tomu aby nás bylo den ode dne méně... Měli jsme několik těhotných elfek... Ale to oproti tomu, kolik nás padlo, ztrácelo význam. Museli jsme vybudovat pevnost silnější než slavná Citadela Stínu v Konosu... To by se nám podařilo, kdyby ti prokletí minotauři nedezertovali! Pche, zrovna v okamžiku když jsem byl vyjednávat s lordem Arantirem. Když viděli, že nemáme sílu je dále ovládat, zvedli se a odešli... Nájezdníci se neodvažovali udělat něco proti, byla by to příliš krvavá záležitost... Tato zrada jim nebude zapomenuta. Medúzy dostali rozkaz zastřelit prvního minotaura kterého uvidí. *(načmáráno rychle kusem uhlu)* Kdybychom tenkrát věděli, co se stane....

Den třicátý

Výstavba Rystirisu pokračuje dobře. Jsou hotovy téměř všechny bašty a věže i bez pomoci otroků z minotauřích oddílů... Byli zapečetěni všechny přístupové

chodby až na únikovou chodbu do Nadin-Zakiru a vstupní portál. Schyluje se k bitvě... Oproti síle lidí a mágů stojíme my a nemrtví pod velením ducha Naadira, vrchního vykonavatele Arantirovy vůle... Jakto, že vrchního nekromanta nikde nevidím...?

Při nejtemnějších stínech! Jak se tohle mohlo stát? Když moje jednotky zaútočily, nemrtví zůstaly bez hnutí stát, zatímco moji elfové umírali! Grrrr.... Zato Nadir zaplatí krvavou cenu... Půlka mojí armády byla do pár desítek minut mrtvá a jen část se dostala zpátky do Ristyrrisu, jakou jsme měli šanci proti desetinásobné přesile? Krev za ektoplasmu!

Den třicátý první

Vypravuji se jednat s lordem Arantirem... Tohle je příšerné, všechno, co jsem vybuodoval, nemrtví málem zničili... Že bych vyslechl volání toho... Sandra? Prý za ním stojí divoké kmeny, těch je prakticky nekonečno... Co že uctívá boha chaosu Kha-Beletha, za jeho moci ho uctívala půlka elfích šlechticů, tsssss....pošetilci... Jejich hlavy ještě teď hníjí na hradbách Konosu. Uvidíme, jak dopadne vyjednávání...

Den dvaatřicátý

Hm... Když jsme prořídli připochoďovali do Nekropole, zjistili jsme, že tam až na pár kostlivců nikdo není... Abych byl upřímný, přemýšleli jsme, že toto město vypleníme, jako pomstu za jejich zradu. Místo toho jsme se nakonec rozhodli ukázat svou nadřazenost, v Arantirově hlavním sále, na trůnu z kostí vybělených časem a ozdobeném stříbrem, na trůnu pánů Herese, na chvíli usedl Lethos lord z Ristyrrisu, místo kostlivců stáli podél trůnního sálu nájezdníci, v galerii stály místo prázdných brnění mé medúzy. Na chvíli zavlála vlajka s hadem nad Arantirovým hradem... Jak jsme zjistili, ne každý nemrtvý sdílel názor mistra Naadira... Poznalo se to snadno, když šokovaný upír vešel do sálu a zjišťoval co se děje... Že mi někdy upír bude skládat omluvy pod trůnem pánů z Hereshe to mě ani v nejkrásnějších snech nenapadlo.

Úžasné, Lord Arantir slíbil Naadirovu smrt... Je jediný, kdo může Naadira konečně zabít, tohle mi Sandro nemůže nabídnout. Jako omluvu věnoval Podzemí řadu artefaktů, budou se hodit, hlavně Sandrův deník, velice mocná relikvie snad se mi z něj podaří něco vyčíst. Mít část moci arcilicha... Zajímavé... Ale armáda, žádá víc, jak jim mám vysvětlit, že zůstat u nemrtvých je jediný způsob přežít? Nadir nemůže být zabít hned, je příliš mocný, než abychom ho mohli postrádat před závěrečnou bitvou. Pche, nakonec se mi podařilo udržet armádu jednotnou, tentokrát...

Den osmatřicátý, ráno

Stalo se to, čeho jsem se obával, naši zvědi přinesli zprávu o tom, že elfí armády vstupují do tunelů. A je jich prý třikrát více než nás! Ve městě nastal poplach. Měli jsme jen pár hodin na zformování obrany, evakuace zraněných a dokončení nejnnutnějších stavebních úprav... A co bylo nejhorší, Malassina magie přestala fungovat... Všechny ochranné amulety, magické pasti, všechno se rozpadlo. Aspoň má magie zůstala... Za pár hodin už celá síla Ristyrrisu stála připravená bránit svůj domov. Ale celá síla, znamenala pouze pár stovek bojem unavených elfů a medúz, kteří ztráceli naději a jen já a touha bránit domov je držel po hromadě, dokonce se vyskytli i drobné vzpoury, které jsem byl nucen zažehnat jak slovy, tak mečem. Poslal jsem vojáky zabarikádovat bránu a sám se postavil do čela záloh, až nepřítel prolomí hradby. Narychlo byly připraveny pochodně a vroucí voda a olej... Z mé laboratoře byly vyneseny všechny posilující lektvary tak zničující petardy a výbušniny. Medúzy ponořovali své šípy do jedu z vlastní krve, nájezdníci brousili meče a oblékali se do svých nejlepších zbrojí, a připravovali se na boj. Pro většinu z nich to byl boj poslední.

Den osmatřicátý, odpoledne

Braná byla zabarikádována, všechny bašty, střílny a věže obsazeny medúzami, nejlepšími střelci, které znám. Byli jsme připraveni bojovat o každý dům, o každý metr hradby. Vydal jsem rozkaz neustupovat ani o píd'. Naše kněžka svolala před bojem bohoslužbu, ale naše bohyně nám už nemohla pomoci. Mallasa, i v době své moci a slávy přála jen silným, a co jsme byli mi? Pár elfů ve své poslední baště před pádem do záhuby. Když jsme vykonali vše, co se vykonat dalo, všichni byli na svých místech, naši znepřátelení bratraci přišli. Viděli jsme jejich počet a sílu. Viděli jsme tvory a elfy, kteří měli být dávno mrtví. Sličnou pannu Ylthin, která byla málem zajata našimi jednotkami, když byla ještě dítě, viděli jsme dryády, vypadající jako elfky porostlé břečtanem. Viděli jsme zástupy do mědi oděných vojáků i polonahé lovkyně. Aniž bychom mohli cokoli podniknout, elfové před našimi zdmi praktikovali svoje rituály, hradby se jejich magií otřásali, vypadlo to, že se za chvíli rozpadnou. Rituály netrvalo dlouho. Bylo jich příliš mnoho. Pomocí obrovského kamene vyrazily bránu a zároveň rostlinami, které Ylthin vyčarovala, ztekli hradby. Naši nájezdníci za branou nějakou dobu odolávali, chrabře bojovali proti přesile ale magie, šípy i meče nepřátel je postupně srážely k zemi. Poté se přes naše padlé převalila první vlna elfů do vnitřního města... Naším medúzám na hradbách se dařilo lépe, ale i ony byly postupně zatlačovány do ulic města. Sestřelovány šípy, prokláty meči padaly jedna po druhé. I moje osobní garda z

temných medúz padla do jedné při pokusu o protiútok. Bitva se změnila v popravu, naše, ve tmě téměř černá krev se rozlila po bílých mramorových schodech vedoucích do Citadely. Bojovali jsme o každý dům, ale bylo to marné... Nic nezmohli naše šípy, meče i má magie byla proti jejich počtu bezbranné. Ano, měli těžké ztráty, ano bojovali jsme dobře a se ctí, ale jak můj učitel šermu pravil: „Každý šermíř na hovno, když nepřítel nerovno“. Po pár hodinách boje, jsme kladli odpor už jen v Citadele. V mohutném kamenném hradě ležící v ústí jeskyně. Obě strany vchodu ohrazovali vysoké mramorové hradby s dvěma vysokými věžemi a branou. Protivník měl těžké ztráty, ale nakonec se jejich druidům a paní jednorožců podařilo mocné kouzlo, pomocí síly země strhli naše hradby do propasti, a my nemohli nic dělat, přišli jsme o většinu magie, a má jedová kouzla nemohla proti tomuhle obstát. Tajnou chodbou vzadu v jeskyni jsme byli donuceni uprchnout. Museli jsme postupně utéct z našeho nového domova, nechávající za sebou mrtvolu a spálenou zem. Rozhodl jsem o tom, že se uchýlíme pod ochranu nekromantů... Nemůžeme žít v pustině bez ochrany, zvláště když nás zbyla ani ne stovka...

Den devětatřicátý

Dorazily jsme zakrvácení do Nekropole, kde nám bylo nabídnuto místo starých chodeb pod Nadir-zakirem... Smrdí to tam zatuchlinou a sem tam narazíme na kostlivce, ale nemůžeme si moc vybírat. Musíme být rádi, že nás nekromanti neproměnili všechny v zombie. Ještě zakrvácen z bitvy jsem s lichy provedl přijímací rituál, obešel by se i beze mě, ale potom co se stalo s Naadirem, nesmíme ani jim plně důvěřovat... Tak hluboký pád, měl jsem všechno, co jsem mohl chtít... A teď? Jsem lord bez hradu, velitel bez armády... Z vypleněného Ristyrrisu se nám a nemrtvým nepodařilo skoro nic zachránit... Malassa je mrtvá, náš domov je zničen... Množí se řeči, že teď můžeme už jen se ctí umřít.

Den čtyřiačtyřicátý

Bitva střídá bitvu, už se jen držíme jako záložní jednotky, nemůžeme si dovolit další ztráty... Většinu času zůstáváme v tunelech a lížeme si rány. Boj Koalice a Úmluvy pro nás přestává mít smysl, nekromantům pomáháme, jen protože nás ochraňují. Nic víc. Formuje se největší bitva téhle války. A temné elfy v něm bude zastupovat pouze pár zakrvácených a raněných vojáků. Triumf, kvůli kterému jsem tady, se nedostavil... Ano, vedu vojáky, ano mám autoritu, ale za jakou cenu? Výsledek finální bitvy nic nerozhodl, opět se obě armády jen ukrvácely k smrti a někteří zase k novému (ne)životu. Ale co to

pro nás elfy znamená. Jako národ jsme prakticky vymřeli, byli jsme vyhnáni z našeho domova... A jako poslední jiskra to sudu se střelným prachem přišla zvěst že Ygg-Chal padl... Nemáme se kam vrátit ani kam jít... Teď jen musíme čekat, čas je to poslední co nám ještě nemůže ublížit... Třeba z Ygg-Chalu uprchli a přežili další elfové. Snad i lord Raelag, náš pán... Musíme jen doufat.

Lethos lord Podzemí

Věku draka 968, 1. rok v novém kalendáři elfů, rok kdy padl Ygg-Chal